

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 847/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 4 a 5, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos 74/2014 z 3. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L.

Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 4 a 5, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. c) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 74/2014 z 3. júla 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi bola podaná obžaloba pre obzvlášť závažný zločin podvodu v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 221 ods. 1 a 4 Trestného zákona a zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 a 2 Trestného zákona.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 52/2009 zo 14. apríla 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 51/2014 z 15. mája 2014 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Sťažovateľ na verejnom zasadnutí 16. júna 2014 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, resp. o nahradenie väzby písomným sľubom. Svoju žiadosť odôvodnil tým, že sa musí starať o rodinu, musí sprevádzať svoje deti na rôzne sústredenia a jeho deti zle znášajú jeho neprítomnosť. Zároveň sľúbil, že sa na pojednávania bude dostavovať a nebude sa vyhýbať trestnému stíhaniu. Uznesením sp. zn. 5 T 52/2009 zo 16. júna 2014 okresný súd žiadosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol a zároveň zamietol aj jeho návrh na nahradenie väzby prijatím písomného sľubu.

V označenom uznesení okresného súdu sa okrem iného uvádza:

«V predmetnej veci bolo určených viacero termínov verejného zasadnutia na predbežné prejednanie obžaloby. Obžalovaný sa s výnimkou dvoch zasadnutí v dňoch 06. 07. 2009 a 25. 10. 2009 na ďalších zasadnutiach nezúčastnil. Svoju neúčast' vždy ospravedlnil chorobou a predložením potvrdenia o PN. Spočiatku súd tieto ospravedlnenia akceptoval, no nakoľko zistil, že potvrdenie o PN sú predkladané vždy tesne pred termínom

konania verejného zasadnutia, súd pojal podozrenie, že sú predkladané účelovo, a preto si vyžiadal lekárske správy o jeho zdravotnom stave. K veci ešte súd dodáva, že nakoľko pôvodný obhajca obžalovaného [REDAKOVANÉ] zomrel, obžalovaný bol vyzvaný, aby si zvolil nového obhajcu a to dňa 06. 12. 2011. Nakoľko obžalovaný nereagoval, bol mu súdom ustanovený obhajca [REDAKOVANÉ], ktorý však obhajobu odmietol s tým, že osobne pozná jedného z účastníkov konania. Preto bol následne ustanovený nový obhajca a to [REDAKOVANÉ].

Napokon súd uznesením č. k. 5 T/52/09 z 09. 08. 2011 pribral znalcov z odboru psychiatrie, nakoľko obžalovaný sa podroboval psychiatrickej liečbe a teda jeho psychický stav bol spochybnovaný. Tento záver potvrdil KS Bratislava uznesením č. k. 3 Tos 90/2011 z 25. 10. 2011, ktorým sťažnosť obžalovaného voči tomuto uzneseniu zamietol.

Z prípisov znalcov vyplýva, že obžalovaný sa napriek dohodnutým termínom na vyšetrenie nedostavil, urobil tak až v dňoch 10 – 11. 09. 2013. Znalecký posudok bol doručený súdu dňa 15. 11. 2013.

Nakoľko predvedenie cestou PZ nebolo realizované, súd vydal príkaz na zatknutie, ktorý bol realizovaný dňa 12. 04. 2014 zadržaním obžalovaného. Dňa 14. 04. 2014 bolo uznesením OS Bratislava I rozhodnuté o jeho vzatí do väzby z dôvodu § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por., ktoré následne potvrdil i KS Bratislava, ktorý sťažnosť obžalovaného proti uzneseniu o väzbe ako nedôvodnú zamietol.

Preskúmaním spisového materiálu súd dospel k záveru, že obžalovaný vo svojich vyjadreniach pri výsluchu jednoznačne zavádza, v niektorých prípadoch vyslovene klame.

Obžalovaný tvrdí, že nevedel o tom, že bol na neho vydaný zatykač, avšak dňa 27. 02. 2014 poveril [REDAKOVANÉ], aby nazrela do spisu a táto ho informovala, že bol na neho vydaný zatykač a vyplýva to i z jeho podania z 04. 03. 2014. Ďalej uvádzal, že nebol poučený o možnosti, že by na neho v prípade nedostavovania sa na verejné zasadnutie bol vydaný príkaz na zatknutie. I toto jeho tvrdenie nie je pravdivé. Ako vyplýva zo spisu, súd obžalovaného prípisom zo dňa 11. 01. 2010 (č. l. 815 – 816) poučil okrem iného i o možnosti súdu vydať príkaz na zatknutie. Taktiež o tom svedčí i námietka zaujatosti, o ktorej súd rozhodol uznesením 5 T/52/2009 z 28. 04. 2011 v spojení s uznesením KS Bratislava 3 Tos 90/2011 zo dňa 08. 06. 2011, v ktorej výslovne uvádza,

že sa mu predseda senátu „vyhrážal najmenej 3 krát vydaním zatykača a vzatím do väzby“. Od tohto dňa obžalovaný svoju neúčast' na zasadnutiach ospravedlňoval len lekárskymi potvrdeniami. V tejto súvislosti súd poukazuje i ďalšiu veľmi dôležitú skutočnosť, ktorá podľa jeho názoru potvrdzuje skutočnosť, že obžalovaný sa vyhýba trestnému stíhaniu zneužívaním potvrdení o PN. Obžalovaný sa totiž takmer pravidelne zúčastňuje civilných konaní na OS Bratislava, v ktorých on vystupuje ako navrhovateľ. Tento fakt vyplýva z prípisu zástupcu poškodeného – MS SR (čl. 937 – 938) – zoznam pojednávanií, ktorých sa zúčastnil.

Napokon súd poukazuje na ďalšiu, veľmi závažnú skutočnosť a to, že obžalovanému totiž v prípade uznania viny hrozí uloženie vysokého trestu. Obžalovaný je stíhaný pre pokus obzvlášť závažného zločinu podvodu v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 221 ods. 1 ods. 4 Tr. zák. a zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 ods. 2 Tr. zák. Trestná sadzba pri obzvlášť závažnom zločine podvodu podľa § 221 ods. 1 ods. 4 Tr. zák. je 10 až 15 rokov odňatia slobody, a pri zločine marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 ods. 2 Tr. zák. 3 až 8 rokov odňatia slobody, čím je sám o sebe daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a Tr. por.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností súd dospel k jednoznačnému záveru, že obžalovaný svojím doterajším konaním vyvolal jednoznačný dojem, že sa trestnému stíhaniu vyhýba úmyselne a vedome, pričom k tomu zneužíva lekárske potvrdenia, čo vyplýva z faktu, že k lekárovi ide vždy krátko pred termínom konania a dá sa vypísať na PN, pričom i v čase tzv. práceneschopnosti sa zúčastňuje civilných pojednávanií na OS Bratislava, v ktorých vystupuje ako navrhovateľ resp. si vybavuje iné osobné záležitosti v budove Justičného paláca.

Z uvedených dôvodov súd nemá najmenší dôvod veriť tvrdeniam obžalovaného prednesených na verejnom zasadnutí dňa 16. 06. 2014. Obžalovaný po dlhú dobu zavádzal súd rôznymi nepravdivými vyjadreniami, čím vyslovene potvrdil, že jeho vyjadreniam nie je možné veriť.

... Pri rozhodovaní o tomto slube súd dospel k jednoznačnému záveru, že vzhľadom na skutočnosti uvedené vyššie, nie je možné obžalovanému v tomto smere veriť, že tento slub

i dodrží. Preto súd jeho návrh na nahradenie väzby prijatím písomného sľubu ako nedôvodný zamietol.»

Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2009 zo 16. júna 2014 podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 74/2014 z 3. júla 2014 tak, že sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil. Zároveň krajský súd podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku jeho žiadosť o nahradenie väzby prijatím písomného sľubu taktiež zamietol. Napokon krajský súd rozhodol podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj o tom, že väzbu sťažovateľa nenahrádza ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

V napadnutom uznesení krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Čo sa týka dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. je možné konštatovať, že obžalovanému v prípade uznania viny hrozí uloženie vysokého trestu (pri trestnej sadzbe najprísnejšieho trestného činu od 10 rokov do 15 rokov) a zvlášť je potrebné upozorniť na skutočnosť, že obžalovanému bolo písomne oznámené súdom, že (hlavné pojednávanie) sa bude konať dňa 20. 02. 2014 o 10.00 h. Obvinený predvolanie prevzal dňa 28. 01. 2014. Dňa 18. 02. 2014 bolo na súd doručené podanie obvineného, v ktorom požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu zhoršenia jeho zdravotného stavu o čom priložil doklad o práceneschopnosti, podľa ktorého bol práceneschopný od 21. 01. 2014. Na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. 02. 2014 predstúpil zástupca Ministerstva spravodlivosti SR, ktorý súdu predložil kópie zápisníc z civilných konaní, kde sa obvinený zúčastnil pojednávaní v dňoch 21. 01. 2014 a 10. 02. 2014. Z prezencie zápisnice o pojednávaní v civilnej veci 11 C/58/2012 zo dňa 21. 01. 2014 vedenej Okresným súdom Bratislava III vyplýva, že obvinený bol na pojednávaní pojednávaní konanom dňa 10. 02. 2014 vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C/16/2013 na Okresnom súde Bratislava I. Podľa zápisnice o pojednávaní zo dňa 10. 02. 2014 vedenom pod sp. zn. 22 C/8/2007 na Okresnom súde Bratislava I sa na tomto pojednávaní obvinený síce nezúčastnil, avšak dôvod nebola

práceschopnosť, ale skutočnosť, že podaniami zo dňa 05. 02. a 06. 02. požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s iným pojednávaním.

Zhodne ako iný senát nadriadeného súdu rozhodujúci o sťažnosti podanej proti uzneseniu o vzatí do väzby aj konajúci senát konštatuje zhodné závery ako sú prezentované krajským súdom v uznesení sp. zn. 4 Tos/51/2014 (str. 4 – 6) a ich opätovné rozobratie by bolo len ich opakovaním.

K sťažnostným námietkam obžalovaného krajský súd dodáva nasledovné:

- k námietke, že o jeho žiadosti (z 02. 06. 2014) nebolo rozhodnuté urýchlene, krajský súd konštatuje, že v spisovom materiáli sa po rozhodnutí krajského súdu sp. zn. 4 Tos/51/2014 z 15. 05. 2014 nachádza len žiadosť obžalovaného [REDAKOVANÉ] zo dňa 16. 06. 2014 – čl. 1189, o ktorej prvostupňový súd rozhodol dňa 16. 06. 2014 napadnutým uznesením. Krajskému súdu nie je zo spisového materiálu známa iná žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu.

- k výtke, že okresný súd nariadil hlavné pojednávanie i napriek nezákonne a nedostatočne zistenému skutkovému stavu veci a jej nesprávnemu právnemu posúdeniu a podľa názoru obžalovaného mal zastaviť trestné stíhanie, krajský súd konštatuje, že úvahy obžalovaného o neopodstatnenosti nariadenia hlavného pojednávania a jeho požiadavky odmietnutia obžaloby a zastavenia trestného stíhania možno v štádiu pred začatím dokazovania pred súdom považovať za predčasné. Nadriadený súd je presvedčený, že práve dokazovaním vykonaným pred súdom sa otvára možnosť, aby boli riadne posúdené a vykonané dôkazy, ktoré zadovážili jednak orgány činné v trestnom konaní a na podklade ktorých bola aj podaná obžaloba a jednak aby obžalovaný v spolupráci so svojim obhajcom prezentoval skutočnosť a navrhol dôkazy preukazujúce jeho nevinu, ktoré dôkazy budú súdom prvého stupňa posúdené jednotlivo aj vo všetkých súvislostiach,

- k námietke, že bolo porušené právo obžalovaného pri vypočúvaní svedkov tým, že vyšetrovateľ nedodrжал postup podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. por. je potrebné uviesť, že o úkonoch konania – výsluchoch svedkov bol riadne a včas upovedomený obhajca obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý za niektorých výsluchov aj zúčastnil (napr. výsluch svedka [REDAKOVANÉ] – čl. 203), čím bolo právo obžalovaného na obhajobu zachované prostredníctvom účasti obhajcu na úkonoch trestného konania.

- k výtke, že súd prvého stupňa pri predbežnom prejednaní obžaloby a zároveň prejednávaniu jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nezverejnil mená prísediacich, sťažnostný súd konštatuje, že v napadnutom rozhodnutí ako aj v zápisnici o verejnom zasadnutí je jednoznačne uvedené v akom zložení senát súdu I. stupňa konal a rozhodol,

- k avizovanému zhoršeniu zdravotného stavu obžalovaného krajský súd dodáva, že dôvodnosť väzby je súd oprávnený posudzovať len z hľadiska existencie resp. neexistencie formálnych a materiálnych predpokladov väzby uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 Tr. por.. Choroba obžalovaného alebo jeho zlý zdravotný stav nie je dôvodom preto, aby obžalovaný nemohol byť vzatý do väzby resp. aby bol z väzby prepustený, ak je tu niektorý z dôvodov väzby. V ústave na výkon väzby je zabezpečená adekvátna odborná zdravotná starostlivosť a v prípade zmeny zdravotného stavu obžalovaného je možné zabezpečiť ďalšie odborné ošetrovanie aj v nemocničnom zariadení. Je v pôsobnosti zdravotníckych zariadení ústavu, v ktorom sa väzba vykonáva, posúdiť zdravotný stav obžalovaného a potreby jeho liečby a na podklade takýchto zistení je orgán zabezpečujúci výkon väzby povolaný k voľbe prostriedkov adekvátnych na dosiahnutie účelu väzby, a to aj v prípadoch ústavného liečenia a ošetrovania.

- čo sa týka písomného sľubu daného obžalovaným obžalovaného [REDAKOVANÉ], je nutné dať za pravdu obžalovanému, nakoľko skutočne pri rozhodovaní o písomnom sľube senát rozhodol podľa nesprávneho ustanovenia Tr. por. “

V ďalšej časti napadnutého uznesenia krajský súd poukazuje aj na pochybenie okresného súdu v sťažnosťou napadnutom uznesení, ktoré podľa krajského súdu spočíva v tom, že okresný súd nerozhodol (i keď to sťažovateľ nenavrhol) o možnosti nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Nedostatky prvostupňového rozhodnutia týkajúce sa použitia nesprávneho ustanovenia Trestného poriadku pri rozhodovaní o návrhu na nahradenie väzby písomným sľubom a absenciu rozhodnutia o možnosti nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka krajský súd odstránil vlastným rozhodnutím.

Sťažovateľ namieta nezákonnosť vydania príkazu na jeho zatknutie, ktorý bol vydaný okresným súdom v konaní sp. zn. 5 T 95/2007 dňa 17. marca 2014, keďže v rozpore so skutočnosťou uvedenou v príkaze na zatknutie Obvodné oddelenie Policajného zboru Pezinok (ďalej len „obvodné oddelenie“) nikdy nebolo podľa tvrdenia sťažovateľa okresným súdom požiadané o jeho predvedenie.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že po podaní sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 16. júna 2014, ktorú písomne odôvodnil podaním z 21. júna 2014, výslovne žiadal, aby bol krajským súdom vypočutý pred rozhodnutím o jeho sťažnosti, k čomu nedošlo.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na doplnenie svojej sťažnosti, ktoré doručil krajskému súdu pred jeho rozhodnutím 2. júla 2014 a v ktorom doplnil svoju právnu argumentáciu o nové skutočnosti a listinné dôkazy, ktorými „jasne a nezameniteľne preukázal, že príkaz na zatknutie zo dňa 17. 03. 2014 vydaný Okresným súdom Bratislava 1 do konania 5 T 95/07 (príloha č. 4) dokonca nebol riadne odôvodnený.“, keďže z potvrdenia vydaného obvodným oddelením 24. júna 2014 vyplýva, že toto nikdy nebolo okresným súdom požiadané o predvedenie sťažovateľa.

Sťažovateľ predložil ústavnému súdu aj nový dôkaz – list pána [REDAKOVANÉ] z 8. júla 2014 doručený sťažovateľovi do ústavu na výkon väzby, z ktorého má vyplývať, že predseda senátu okresného súdu, ktorý prerokúva trestnú vec sťažovateľa, sa mal pred spoločnými známymi vyjadriť tak, že sťažovateľa „nechá vo väzení až sčerná“.

Napokon sťažovateľ namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho námietkami uvedenými na stranách 3 až 8 jeho sťažnosti z 21. júna 2014.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva a slobody [REDAKOVANÉ] zaručené podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 4 veta prvá, ods. 5, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky

a práva podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4, ods. 5, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. c), čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vydaním uznesenia č. k. 3 Tos/74/2014 zo dňa 03. 07. 2014 Krajským súdom v Bratislave porušené boli.

2. Uznesenie č. k. 3 Tos/74/2014 vydané Krajským súdom v Bratislave dňa 03. 07. 2014 sa zrušuje, vec sa vracia Krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 15 000,00 eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] sa priznáva úhrada trov konania 283/090 eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je oprávnený skutkové a právne závery všeobecných súdov kontrolovať z hľadiska ich ústavnej konformity iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak nestalo.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že námietky sťažovateľa sú nedôvodné. Ústavný súd v tejto súvislosti v prvom rade poukazuje na svoje uznesenie sp. zn. II. ÚS 419/2014 z 24. júla 2014, ktorým bola odmietnutá (sčasti pre nedostatok právomoci, sčasti pre neprípustnosť a sčasti pre zjavnú neopodstatnenosť) predchádzajúca sťažnosť sťažovateľa smerujúca proti rozhodovaniu všeobecných súdov o jeho vzatí do väzby.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nezákonnosti vydania príkazu okresného súdu sp. zn. 5 T 95/2007 zo 17. marca 2014 na jeho zatknutie ústavný súd konštatuje, že vo veci sp. zn. II. ÚS 419/2014 sa ňou už zaoberal, pričom predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k tejto námietke odmietol ako neprípustnú (s. 12 uznesenia sp. zn. II. ÚS 419/2014 z 24. júla 2014) a zároveň dospel aj k záveru, že námietky týkajúce sa príkazu na zatknutie zo 17. marca 2014 sú v súvislosti s v tomto konaní preskúmanou

sťažnosťou podané oneskorene vzhľadom na to, že sťažnosť bola v tejto časti podaná zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, podľa ktorej príkaz na zatknutie zo 17. marca 2014 bol vydaný v rozpore so skutočnosťou v ňom uvedenou (teda že obvodné oddelenie nebolo nikdy okresným súdom požiadané o predvedenie sťažovateľa, a preto nezodpovedá pravde tvrdenie uvedené v príkaze na zatknutie, že pokusy o predvedenie sťažovateľa boli neúspešné, pozn.), ústavný súd uvádza, že dôvody, pre ktoré okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na prepustenie z väzby na slobodu, nepoukazujú na neúspešné pokusy o jeho predvedenie, ale týkajú sa výlučne jeho opakovaného ospravedlňovania sa z účasti na úkonoch súdu a zneužívania lekárskeho potvrdenia o práceneschopnosti, ako aj účasti sťažovateľa na iných pojednávaníach v civilných veciach v čase jeho práceneschopnosti. Z uvedených dôvodov ústavný súd túto námietku sťažovateľa považuje za zjavne nedôvodnú.

Námietku sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd rozhodol o jeho sťažnosti na neverejnom zasadnutí bez toho, aby ho vypočul (aj napriek tomu, že sa svojho vypočutia domáhal), považuje ústavný súd taktiež za zjavne nedôvodnú a zastáva názor, že sťažovateľom namietaný postup krajského súdu bol zákonný, keďže zodpovedal príslušným ustanoveniam Trestného poriadku. V súvislosti s týmto názorom ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bol vypočutý okresným súdom na verejnom zasadnutí 16. júna 2014, a zároveň poukazuje na ustanovenia § 72 ods. 1 písm. b), § 72 ods. 2 a § 301 Trestného poriadku.

Podľa § 72 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o prepustení z väzby a o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby; za takúto žiadosť sa považuje aj žiadosť o nahradenie väzby,

Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj

uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd. Pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného a potom umožní prísediacim alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. Zástupca záujmového združenia alebo iná osoba ponúkajúca záruku alebo peňažnú záruku sa upovedomí o výsluchu, ak je to potrebné. Návrhy a žiadosti prokurátora sa bezodkladne doručia obvinenému a žiadosti obvineného alebo iných osôb, podané v jeho prospech prokurátorovi tak, aby sa k nim prokurátor a obvinený mali možnosť pred rozhodnutím o väzbe vyjadriť; to platí aj o dôvodoch, pre ktoré má súd rozhodnúť o predĺžení celkovej lehoty väzby podľa § 76a.

Podľa § 301 Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí rozhoduje senát tam, kde nie je zákonom predpísané, že sa rozhoduje na hlavnom pojednávaní alebo na verejnom zasadnutí.

Ústavný súd poukazuje aj na svoje uznesenie sp. zn. II. ÚS 419/2014 a tiež rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že ak sa trestne stíhaná osoba mohla zúčastniť súdneho konania o väzbe v prvom stupni, potom nie je nevyhnutné, aby sa musela osobne zúčastniť opravného súdneho konania (Rahbar – Pagard proti Bulharsku, Graužinis proti Litve).

Pokiaľ ide o nový dôkaz — list pána [REDAKOVANÉ] z 8. júla 2014 doručený sťažovateľovi do ústavu na výkon väzby, z ktorého má vyplývať, že predseda senátu okresného súdu, ktorý prerokúva trestnú vec sťažovateľa, sa mal pred spoločnými známymi vyjadriť tak,

že sťažovateľa „*nechá vo väzení až sčerná*“, ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc zaujímať postoj k dopadu tohto dôkazu na ďalšie trvanie väzby sťažovateľa, keďže rozhodnutie o ňom patrí do právomoci všeobecných súdov.

Napokon sťažovateľ namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s námietkami uvedenými na stranách 3 až 8 jeho sťažnosti z 21. júna 2014.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, čo však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd reagoval adekvátne a ústavne akceptovateľným spôsobom na všetky právne a skutkovo relevantné námietky sťažovateľa uvedené v jeho sťažnosti z 21. júna 2014. Ústavný súd poznamenáva, že na niektoré z námietok sťažovateľa reagoval krajský súd už vo svojich predchádzajúcich uzneseniach sp. zn. 4 Tos 51/2014 a sp. zn. 4 Tos 52/2014, na ktoré v napadnutom uznesení len odkázal.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne nedôvodnú.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom sťažovateľom označených základných práv a slobôd podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa ako celok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2014